

DIANA, A LOVE STORY

een dramolet van Wim VERMEYLEN

Op de scène een scène. Op die tweede scène een wrak van een Mercedes-limousine in een verlichte tunnel. Papier, blikjes en allerlei toestanden slingeren in het rond. Op zo'n vijf meter van de auto ligt iemand op de grond, maar er is geen bloed te zien. Uit het voorste venster van het wrak, aan de passagierskant, hangt een bebloed lichaam. De chauffeur ligt met zijn hoofd op het stuur, veel bloed. In het wrak brandt een fel, onzichtbaar licht. Uit het achterraam bengelt een arm, eveneens bebloed. Op een scherm achteraan op het tweede podium geluidloze beelden van Diana Spencer. Een verdwaalde hond komt door de tunnel aangelopen, snuffelt aan het lichaam op de grond, legt zijn oren in zijn nek, kwispelt met zijn staart, draait enkele keren rond zijn as, loopt naar de limousine, ruikt en begint te janken. Hoe u dat alles voor elkaar krijgt, mijnheer de voorzitter, is me een raadsel, maar doet u het! Tenslotte hebt u heel wat ervaring en theaterkennis. Wat? U krijgt géén subsidies meer? Een klein beetje slechts? Dreigende wolken boven het cultuurlandschap! Tja, na zonneschijn komt regen, hou dat maar eens tegen. Ach, ik zal zelf een rolletje spelen om u te helpen. Elfi Elektra lokt tegenwoordig massa's toeschouwers. Ze willen op de receptie na de première allemaal haar kunstenaarshand schudden en het geluid horen dat ze met strottenhoofd en zeemvel produceert. Een historische avond. Kunnen ze de volgende dag nog in alle opwinding op het werk vertellen. Ikikik. Vooraan dus, mijnheer de voorzitter, op de eerste scène, zoiets als een vrouw, het moet er alleszins op lijken, het zou Elfi Elektra kunnen zijn. Rechts vooraan op de eerste scène ook een cameraman die het gebeuren opneemt. Logisch toch?

Elfi Elektra: (tegen het publiek dat binnenstroomt) Halt! Blijft u staan! Niet duwen! Niet dringen, niet dringen. Nee, mevrouw, op de eerste drie rijen kan u niet zitten. Die zijn voorbehouden aan prominenten en uw hoofd lijkt mij eerlijk gezegd niet zo prominent! U zou zelfs het prijskaartje van hun Pucciguccimode niet kunnen lezen! (Roept de hond) Foxtrot! Hier! Baasje roept! (De hond loopt naar haar, ze bindt hem met een touw aan haar arm vast. Ondertussen zit iedereen op zijn plaats.) Welkom, dames en heren. Wij hebben dit evenement helemaal voor u uitgewerkt in ons evenementenbureau. Hier zal u onmiddellijk iets beleven dat u thuis nog nooit hebt meegemaakt, zelfs niet in intieme tafereelen. Droomtheater in technicolor voor groot en klein. Een ervaring die heel uw leven zal bloeien. U bent klaar? Goed zo! Dan is de show begonnen. Een wagen raast door het stedelijk gebied. Het verstand van de vier passagiers stoot tegen hun schedelwand. Een tunnel draait enkele keren rond zijn as, een muur slaat zich rond een limousine, stofdeeltjes stappen enkele seconden

door de ruimte. Natuur komt weer tot rust. Voor deze klassewagen zijn er geen onderdelen meer. Waar bent u, grote Schepper? Manfred Porsche of Busentio Ferrari of hoe u ook heet. Alfa en Romeo? Kijken jullie ook? Het uitzicht hier is desastreus, de situatie tragisch. Dat kan u met uw doffe ogen toch zelf vaststellen? U was toch op de voorbespreking? Nee? Aha. Wel, dan zijn er enkele essentialia zoals de analyse van het decor naast uw schotelantennes gevlogen en tegen de muur uit elkaar gespat! De limousine van Di en Dodi is net over kop gegaan. De chauffeur, tenslotte geen landmeter, heeft de begrenzing van deze ruimte fout ingeschat. Vermoedelijk een groene jongen. Heeft helaas de wegwijzer frisse natuur gemist! Gedaan met het reisplezier van Diana en Dodi! Nu kunnen ze met hun camera nooit meer over hun vakantie vertellen. Herfst en winter, kom gerust! Dat ze uitgerekend hier een persconferentie wilden geven! Waarom toch, waarom? Zeg me waarom. Waarom hebben ze niet bewust voor het openbaar vervoer gekozen? Die vraag kan helaas nooit meer beantwoord worden, de vier slachtoffers zijn op hun laatste menselijke handeling betrapt. U volgt nog met uw natte ogen? Enfin, achter die bocht daar blijft de stad Parijs in onbestendigheid treuren, gehuld in neon-nachtlicht en Citygas-Light. Het ongeval verenigt de stad in tranen. Let u goed op. Spoedig zal de droomprinses in een wolk aan de hemel verschijnen, ze lacht nog, haar maat en haar gewicht zijn door God bepaald, ze heeft er verschillende prijzen mee gewonnen, ze is ervoor bekroond. U zal ze spoedig ten hemel zien varen. Heilig, heilig, heilig. Ja, ze kan buiten haar lichaam bestaan in verhalen op kanalen, in tijdschriften en kranten. U hebt inderdaad recht op een gedetailleerde tekst vooraleer u iets als echt erkent. Niet elke vrouw is een beeld, niet elk beeld is een vrouw. Zij is een beeld van een vrouw. Als beeld is ze onsterfelijk, al is ze jong gestorven, deze Norma Jean, deze hartverwarmster. Ze regeneert zichzelf elke dag opnieuw, dit Sneeuwwitje! Een bron van lust en liefde voor de mensheid... Ooit is ze echtgenote geworden. Moeder ook. Jazeker, ze was een hele mens. In haar schoot heeft iemand twee keer iets geweldigs geplant. Eén kroonprins en één gewone prins heeft ze in een capsule onder het hart gedragen en tijdig afgestoten. Proost en veel geluk. Nadat Diana van haar prinses was bevallen, is ze zelf in het postnatale dal gevallen. Ze sloeg met een tenniseraket op het lege bed, ze folterde haar kokkussen zonder enige discipline, ze lag uren in het niets van het plafond te turen, ze nam alle treden van de trap naar het gelijkvloers in één keer, ze at heel de dag tabletten en koninginnenhapjes, ze bevroor in Windsor Castle. Wat zegt u? Inderdaad, een huwelijksreis is geen cruise! Kan als een goederentrein met veel wagons uit de rails vliegen! Daar ligt Diana op de grond, ze heft moeizaam haar hoofd en neemt een besluit. Ze staat op, slaat het stof van haar lichaam en gaat. Wat!/? Ze gaat haar eigen weg! Haar sla verdrinkt in de vitaminen, ze loopt de trappen op, ze aerobict, tennist en fitnessst. Ze heeft met radicale methodes haar buikomvang tot een gracieuze vorm gereduceerd, ze heeft zichzelf cosmetisch laten behandelen, als koningsklant heeft ze couturiers met haar komst

verblijd. Ze wou de mensen, die ervoor betaalden, iets teruggeven! Ze wou iets EXTRA aan zichzelf toevoegen. Zegt de diëtiste. Zegt de schoonheidsspecialiste. Zegt de modejournaliste. Dat uitgerekend u deze wens postuum kan vervullen, dat zal ze nooit vergeten, onze hartenkoningin! Kijk toch eens hoe ze u nu al toelacht! Let op, geacht publiek! U kan onmiddellijk vier punten verzamelen voor een CD-rom vol Dianabeelden en -geluiden, we hebben haar heel de dag gevolgd en de nacht krijgt u er gratis bij, dat is zo door God beslist. Beleeft u Diana's dood totaal! Ziet u ook wat daar komt aangereden in een viermaal vier? Ongetwijfeld een journalist op Afrika-safari, op zoek naar het laatste antwoord! Haha!

Achiel: (stapt uit zijn 4x4, komt aangelopen terwijl hij nog in een sandwich bijt, leren jekker en blauwe jeans, sportschoenen, fotoapparaat rond de hals en in de rechterhand, stopt even, neemt de omgeving bliksemsnel op, ziet het lichaam op vijf meter van het wrak liggen, loopt er naartoe, foto's.) Dodi is dood, dat is zo duidelijk als zijn beenbreuk. Het gemakkelijkste lijkt paradoxaal genoeg het moeilijkste op deze aarde: ademen. (Kijkt naar de grond, dan terug naar Dodi.) Gedaan. Finito. (Neemt opnieuw foto's uit alle mogelijke hoeken, kijkt naar de limousine.) Hebben zich op de terugweg van het Ritz in een flits rond beton gewikkeld. De eenheid tussen de passagiers en de wagen is grondig verstoord, die tussen Di en Dodi ook.

Hector: (komt eveneens aangereden met zo'n jeep, springt uit de wagen, sandwich in de mond, leren jekker en blauwe jeans, sportschoenen, een fototoestel rond de hals, loopt eerst naar het lichaam van Dodi, vervolgens naar het wrak, kijkt in de auto, schrikt, trekt onmiddellijk een stel foto's, loopt naar zijn collega die nog altijd rond zich heen kijkt.) Diana! Diana! (Filosofisch) De natuur kan verschrikkelijk zijn! Vergeeft niemand, vergeet niemand. Dat ligt in de natuur van de natuur.

Achiel: Zolang we haar niet onderzoeken, is ze niet dood. (Loopt naar het wrak, kijkt in de auto, richt zich opnieuw op, korte stilte) Een scherpe, zoete pijn doorboort mijn hart. De liefdesengel! Mijn emotionele intelligentie zegt mij dat ik nu verliefd ben.

Hector: (stapt opnieuw naar het wrak, kijkt ook in de auto, richt zich op, als aan de grond genageld). Ook mijn gezond boerenverstand maakt plaats voor de liefde en zingt een lied. Merci, merci, chérie.

Achiel: De bliksem waait in haar blauwe ogen en treft mij als een Aphrodite. Bloemen bloeien.

Hector: (buigt zich voorover, spreekt door het sleutelgat naast Diana's arm in de auto.) Diana, mag ik je door het sleutelgat iets bekennen? Iets wat ik, behalve op tv,

nog nooit voor de vijfde keer tegen een vrouw heb gezegd? Ik hou van je!

Achiel: Wat is de verhouding van de lust tot het leven? De eis van het leven is lust. De lust staat tot het leven als de straf tot de schuld.

Hector: Wat een oogopslag! Jou ik - een gedicht. Een hart brandt. Ik gedraag me nu warm en emotioneel. Paarden slaan op hol.

Achiel: (kijkt opnieuw in de auto, richt zich opnieuw op). Welk woord moet ik nu uit dit veld vol wilde bloemen plukken? (Denkt na) Goddelijk, ze is goddelijk. (Kijkt opnieuw in de auto)

Hector: Diana, wij herkennen je wel! Voel je je eenzaam achter je Ray Ban-zonnebril?

Diana: (uit het off - eerst gekraak op band, daarna, in het begin moeizaam, Diana's stem.) Ik zoek mijn stem. Waar ligt ze? Ha, hier! Dodi, bel ami, oh wee, waar ben je? Heb ik nu de liefde gevonden? Jij hebt geluk bij de vrouwen, hartendief! Charles was een echtgenoot, geen minnaar. Mijn jurk is helemaal stuk. Kan ik mijn kinderen nog in de ogen kijken? Zal de schatkist mij nog sponsoren? Ik geloof, ik voel dat ik nog altijd mooi ben, alleen ben ik geen echte vrouw meer, geen echte echte.

Hector: Diep ademen! Niet bewegen! (Trekt enkele foto's, flitslicht) Ben je zenuwachtig geworden omdat je zo lang op ons hebt moeten wachten? Wees eerlijk, je had ons toch verwacht!? Je weet toch dat wij voor jouw enscenering zorgen? Wij verzoenen media en kunst.

Achiel: Ik ga mijn hoofd in een droom verbergen. Een ridder droomt van zijn koningin. Onmiddellijk ontrolt zich hier een zinnenspel met minnezang als achtergrondmuziek. (Begint aan de deur van de limousine te sleuren, tevergeefs)

Hector: Waarom wou je verder kijken dan je familiale horizon? Wat God heeft samengevoegd, kan een mens niet ontbinden.

Achiel: Een kamer loopt leeg. Parijs is publieke wereld, Diana, hier ontmoeten mensen elkaar. Jagers loeren op wild. Bedankt voor de uitnodiging. We zullen je niet ontgoochelen! (Begint opnieuw aan het portier van de auto te sleuren.)

Hector: Diana, wil je met me dansen? Elke jongeman heeft een dame nodig om te bedwingen. Waar actie is, is liefde en passie.

Diana: (uit het off) Charles en passie? Na een kort gebaar van begeren en twee kinderen waren we als beroepscollega's. Ik kon net zo goed een man zijn, op een paard zitten en op vossenjacht gaan! Mijn borsten op mijn rug zetten, baard in de keel planten en The Male Beauty Contest winnen! Voorzitter worden van Manchester United.

Hector: Nu moeten we dringend probleemoplossend denken! (Neemt zijn gsm) Mayday! Mayday! Over! (Bergt gsm weer op)

Achiel: (terwijl hij nog steeds aan de deur sleurt) Ik verkies de persoonlijke benadering. Mijn natuur kookt van ijver. Ook wanneer de zon niet schijnt, kan iets warm worden.

Hector: Diana! Red roses for a blue lady! Het is vandaag secretaressedag. We beloven je vanaf nu vlakke hiërarchie. Ik heb een huis in de rij. De gordijnen zijn perfect gestreken en in harmonie. (Stilte, geen reactie) Waarom wil je zo vroeg in de duisternis vallen?

Achiel: Diana, we zitten midden in de week van het hart. Wees hartelijk en open de deur. We zullen geen foto's meer nemen, beloofd. En je hoeft echt niks over thuis te vertellen!

Diana: (vanuit het off) Een leugen ligt voor mij op de tafel. Zal ik ze met zout en peper bestrooien, een beetje tijm en rozemarijn toevoegen, met mes en vork opeten en onwel worden?

Hector: Ik ben tijdens de uitoefening van mijn job als oorlogsfotograaf in Kroatië op een mijn gestapt. Mijn been is alleen. Heb medelijden. Verder zie ik er nog goed uit en is alles in orde. Dank je.

Diana: (vanuit het off) Ik heb al dramatische dingen meegemaakt in dit leven. Ik heb ze langer meegedragen dan mijn diamanten kroon. Zal ik me laten traumatiseren of idealiseren? Ik word voor een moeilijke keuze geplaatst. Het is net alsof ik voor een spiegel sta. Ik zie niets. Waarom is de wereld aan mij verslaafd zoals een boreling aan de borst? Ik spreek en laat mijn woorden alléén voor mij uit lopen.

Hector: Ze is op introspectiereis en heeft iets ontdekt! Ze praat voortdurend in de ik-vorm! Nadat ze jaren onderdeel is geweest van een begeleidend koor wil ze zich aan een solistencarrière wagen. Haar stem is lang niet voldoende ontwikkeld, ze zingt een hele toon te hoog. (Tegen Diana) Een beetje begaafd ben je wel, maar iets

te weinig om duidelijk te zijn, ook wanneer je spreekt. Ik, wat mij betreft, herinner me de dag waarop ik genie ben geworden nog perfect. Ik zat onder een appelboom, de zon scheen. Een appel viel naast mij op de grond. Ik heb hem opgegeten. Een geniale man is een diepzinnige man.

Achiel: Waarom, Diana, wil je geen gebruik maken van onze ontwikkelingshulp vooraleer je de onafhankelijkheid uitroept? Ook Billie Holiday is tenondergegaan. Ze kon zo moeilijk maat houden. En zeggen dat er voor haar mannen zijn gestorven in een poging haar uit de onderwereld te halen. (Stilte) Besef je dan niet dat close-harmony zo mooi kan zijn? Jij als Britse moet The Beatles toch kennen? Diana, zou Paul geen betere partij voor jou zijn? Hij is ook schatrijk, geen playboy en geen Barabier. Wij, Europeanen, komen voort uit een lange humanistische traditie. Aanvaard deze goede raad en wees gegroet. Tot straks.

Hector: Mevrouw, je beschikt over wonderbaarlijke eigenschappen, maar je wordt pas wijzer tijdens de menopause.

Achiel: (In volle kracht met twee armen aan de deur) Als voormalig oorlogscorrespondent doe ik een beroep op mijn mensenrechten. Diana! Open de poort! Duurt het nog lang? Ben speciaal voor jou uit Bosnovo teruggekeerd. Als eersteklasdode krijg je meer aandacht dan alle afgeslachte derdeklasdoden zonder aura! Ze droegen geen vip-label onder hun afgeleefde jassen, hoogstens enkele kogelgaten. De massa is wel fluoriscerend maar lang niet zo lichtgevend als jij, Diana. Jij kan de wereld nog laten opschrikken, hoewel ze één en ander gewoon is. Je hebt ons laten komen, wil je dan ook coöperatief zijn ajb?

Hector: Als je wil zijn, moet je werken.

Achiel: (Knikt) Ik wil uw aanwezigheid hier niet ter discussie stellen, maar zijn is inderdaad een werkwoord.

Hector: Ik spreek nu als singer-songwriter: doe dit niet en doe dat niet, maar open de deur! Waar is je beroemd inlevingsvermogen? (Trapt uit woede tegen het wrak.)

Achiel: Ik spreek nu als dichter-revolutionair: als je nu de deur niet opent, komt de hand van Ernesto Che Guevara persoonlijk naar hier om je te kastijden, te kastijden, te kastijden! (Trapt uit woede tegen het wrak.)

Hector: Diana, wij leren ons te identificeren met iets dat buiten ons staat! Daar moet je toch niet boos om worden? (Trapt enkele keren tegen het wrak.)

Achiel: Open de deur, Diana, open de deur. Ik vraag het, ik vraag het nogmaals met aandrang. (Trapt tegen het wrak en sleurt aan de deur)

Hector: En ik vraag het ook nog eens, en nog eens, deze keer met klem. (Trapt eveneens tegen het wrak, sleurt aan de deur)

Achiel: Hier spreekt de weerman. Er komt een bui opzetten, Diana! Er komt een niet te controleren bui natuur aangewaaid! Onweer, doe je werk!

(Trapt samen met Achiel woedend een aantal keer tegen het wrak, ze grijpen met hun armen door het raam Diana vast en schudden ze door elkaar. Dan sleuren ze beiden aan de deur die plotseling openvalt. Ze halen een poppenlichaam uit het wrak en leggen het voorzichtig naast het lichaam van Dodi.)

Achiel: (geschrokken) Jezusmaria!

(Ze draaien het hoofd in de juiste hoek, nemen hun foto toestellen en maken een reeks foto's. Vervolgens onderzoeken ze het poppenlichaam: polsslag...)

Hector: Diana! Wat ben je snel verouderd! Je bent veel minder vrouwelijk dan je zou kunnen zijn. Waar is je jeugdig lichaam naartoe? Het leven heeft plotseling strepen door je gezicht getrokken. Spijtig, schat, spijtig. Kan je die rimpels niet een beetje afgladden? Onmiddellijk organiseren wij hier een fotosessie. Kan je nog even goed met de media opschieten? Pas dan ben je een persoonlijkheid! Of wil je ons niet meer kennen? Dat vinden wij een overdreven vorm van beroepsernst. Kan je niet eventjes tegen de limousine leunen voor een foto? Knik JA als je niets meer kan zeggen, dat volstaat. Dat automatisme ken je toch nog? Laat zien dat je karakter hebt. (Neemt Diana's hand in de zijne) Doe een beetje moeite ajb. Dank je en graag gedaan. (Stilte)

Achiel: Onmiddellijk gaat ze het vrouwelijke, het warme, verliezen. Blauwe ogen breken. Scheiding tussen lichaam en geest. Ik als fotograaf zoek het eeuwige in het ogenblik, het onvernietigbare in het vluchtige. (Ze trekken beiden een aantal foto's van de stervende Diana)

Hector: For our eyes only! Ga straks onderhandelen met geldgevers. Kranten wijven zich in de handen, magazines lachen breed!

Achiel: Met de geboorte is het terwereldkomen nog niet vervuld. Een mensenleven heeft meerdere geboortes nodig. En zelfs dan nog, Diana, komt het voor dat je niet helemaal in het leven arriveert. Je bent er en je bent er niet. Enfin, je bent sowieso

een deeltje zonder diepere zin gebleven. Heb je eigenlijk ooit een gedachte ten einde gedacht?

Hector: Wil je verdwijnen zonder echt bestaan te hebben? Wil je nu al geen actrice meer zijn? Je bent nog jong en gezond. Het verstrijken van de tijd is iets betrekkelijks, maar dit stuk is nog niet ten einde. Heb je je rol nog niet gevonden? We zitten op de zevende pagina!

Diana: (uit het off) Ik ging dagelijks in het kuurcentrum van het casino wandelen en wachtte tot het toeval, in de vorm van een kleine kogel midden in het hart, mij iets toewierp. Charles? Ik was waarlijk op je verliefd. Ik heb ze onlangs in een vakblad laten publiceren. Heb je mijn liefdesbrieven gelezen? Ai, die zin heb ik weer niet op zijn plaats gekregen. Voor belletrie komt dit alleszins niet in aanmerking, voor mijn biografie moet ik een ghostwriter inhuren. Biografie? Hoe maken de kinderen het, Charles? Hebben ze nog een moeder? Zal ik mezelf bankroet verklaren? Of heb ik nog een tweede huid? En zal ik dan een betere mama zijn? Hoe moet ik een raadsel ontwarren? Charles? Dodi?

Hector: Er zijn talrijke vrouwenraadgevers op de markt. Hier is er één. Hoe vind ik de man van mijn dromen? Nummer drie op de bestellerslijst. Wie niet voor prins, playboy of rijke zakenman wil studeren, moet er een huwen! Raadsel opgelost. (Stilte) Ik vrees dat ze direct zal sterven, Achiel. (Praat tegen Diana) Spijtig Diana, dit ogenblik kan je stilistisch niet meer uitbuiten zoals je scheiding. Maar laat ons er het beste van maken. (Wacht even) Achiel! Vlug! Stervensbegeleiding!

Achiel: Voel je je schuldig, Diana? Hier komt geen priester voorbij. Ach, het schuldig-zijn maakt deel uit van het zijn, een goed geweten is geen geweten. Wat ben ik toch een knappe filosoof!

Hector: Achiel, laten we snel proberen of ze nog een derde exclusief leven heeft.

(Achiel en Hector proberen het poppenlichaam te reanimeren, samen. Achiel via kunstmatige ademhaling, Hector met drukkewegingen op de borst om Diana's hart terug op gang te krijgen. Achiel stopt na een tijdje, daalt af naar scène 1 en spreekt tot het publiek)

Achiel: In het begin was mijn leven vrij. Ik stond vlak bij de bossen, bergen en meren, ik trok door de woestijn. Toen stond ik voor de poorten van de stad. Bureaukrijgers, schermkijkers. Soms moeten we terug. (Ondertussen op het scherm korte reclame voor Goretex) (Achiel terug naar scène 2)

Hector: (stopt met reanimeren) Met de dood in het hart moet ik vaststellen dat haar hart dood is. Met zo'n zware afwijking moeten we het label abnormaal aan haar teen hangen. (Korte stilte) Nu kan ze nooit nog snorkelen, nu kan ze nooit nog in de maag van de walvis kijken, nu kan ze nooit nog dolfijnen kussen.

Achiel: Spijtig voor de National Geographic.

Hector: Het is gedaan met haar Da-Da-Dasein, om deze zin en haar bestaan een filosofisch tintje te geven. Alleen de paus kan nog redding brengen, hij kan wonderen doen. Nodig hebben. Dringend! (Bedenkt) Sakra, sakra! Ook de paus is bijna dood. (Slaat een kruisteken)

Achiel: (tegen Elfi Electra) U stoort zich toch niet aan dit kort religieus hoofdstuk, mevrouw? Dank u en tot ziens!

Diana: (uit het off) Heb ik ooit bestaan? Een hersenschim. Een voorstelling in een hoofd. Een modebeeld in hoogglans op blinkend papier. Zelfs het herinneren zal mij vergeten. Gras grijpt naar een grafsteen.

Achiel: Heer, spreek en ze zal gezond worden.

Hector: (Tegen het publiek) Tja, hoe kunnen we haar redden? Wil u mee beslissen hoe dit evenement afloopt? We kunnen een congres houden. Of een colloquium. Dit klinkt goed, dat klinkt beter. We kunnen televoten. Over het weer redetwisten, bijvoorbeeld. (Op dit ogenblik stuiptrekkingen in één been van de pop, Hector kijkt en reageert.) Geen erg, gaat wel over. Het is de staart van de storm, een vis is op het land geworpen. Terug naar onze discussie! Zeer goed weer, goed weer, slecht weer, geen weer. Halt! Niet allemaal samen. U daar, komt u misschien even hier. (Haalt een dame uit het publiek) Ik ben benieuwd wat u zal antwoorden. De zon schijnt. Wat? De zon schijnt niet. Oh jé, de maan evenmin. En het regent niet? Het giet! Hier staan we werkelijk voor een dilemma! (In de camera) De volgende twee minuten zijn voorbehouden voor u, kijkers. Belt u nu vanuit uw donkere plek in de huiskamer. Spring als een paard over alle hindernissen op uw weg naar de telefoon. (Gaat terug naar scène 2, denkt na, en gaat naar Diana's poppenlichaam, knielt bij haar lichaam.)

Diana: (uit het off) Heeft zelfs mijn lichaam mij in de steek gelaten? Charles? Dodi? Het zou toch mijn vaste woonzit zijn, officieel geregistreerd in het bevolkingsregister? Ik heb er door alle kamers gezworven, op zoek naar mezelf. Vooral in de slecht verlichte hoeken heb ik goed gekeken, ik vond er enkel stof. Ik heb mezelf nooit in beeld gekregen, tenzij op een veelkleurig breedscherm, overbelicht zoals de

Champions League. Alleen de kleding klopt. Waar is niet alleen wat men ziet, waar is ook indien wat gezegd wordt overeenstemt met wat men ziet. Mezelf heb ik nooit gezien.

De tijd trekt verschrikkelijk hard aan mijn huid. Nochtans is de vervaldatum niet overschreden, lees ik op de verpakking. Spoedig zal een deelaspect van mij in een gat in de grond verdwijnen. Paarden schudden het hoofd, mensen ook. Wie zingt daar een lied in de wind? Lichaam, waar ben je? Waarom heb je mij verlaten? Straks reis ik door virtuele steden en plaatsen. Kan ik boven de sterren vervoegen? Diana, galactic girl. Aan welke criteria moet ik voldoen? Zie ik daar een licht aan het eind van de tunnel?

Achiel: (krabt zich door het haar) Heb je hoofdpijn, een slechte fontanel? Ik begrijp maar half en half wat je daar uitkraamt! Ik heb er nochtans lang voor gestudeerd! Ik heb de namen van alle grote filosofen naast elkaar in mijn hersenpan gelegd, gesampled en cross-overs gemaakt!

Hector: Diana! Naar de yogales, volg de ademhalingsoefeningen! (Onderzoekt Diana opnieuw) Geen beweging, geen geluid, alle leven is eruit. Ze is ultra-dood.

Diana: Een heel nieuw gevoel maakt zich van mij meester. Een ogenblik springt open. Krijg ik nu een andere ervaring van tijd en de ervaring van een andere tijd? Een wieg schommelt boven een afgrond. Iets sterft. Aasgieren worden wakker. God, bewaar me. (Stem sterft uit, gekraak op band.)

Hector: (Begint plotseling te wenen) Diana, uienverkoopster! Kan je echt niet origineler zijn tegenover de dood? Waarom heb je geen bijzonder woord van vaarwel gezegd tegen iemand die je altijd is nagelopen? (Loopt naar zijn auto, haalt een jagersmes en loopt naar het poppenlichaam) Hier komt de hyena in de journalist aangelopen. (Snijdt Diana's hart uit haar poppenlichaam, bekijkt het zorgvuldig)

Hector: Ze had een hart vol goedheid en een yacht aan de Middellandse Zee. Diana, de laatste foto is een hartfoto. Wil ik rijk worden, dan moet ik mezelf overtreffen. (Laat Achiel een foto nemen, Hector houdt het hart in zijn handen voor zijn lichaam net alsof hij een grote vis heeft gevangen, vervolgens doen ze hetzelfde omgekeerd.)

Achiel: Allez, vooruit Diana! Opstaan! Jouw bestaan heeft ons leven kleur gegeven, maar nu is je rol uitgespeeld, het stuk is gedaan. Vooruit, naar je rode Mini Metro of Opel Kadett! Deze plaats moet ontruimd.

(Ondertussen komen er nog fotografen, journalisten en camerateams aangereden, ze

beginnen onderling te bekvechten, te ruziën en vervolgens te vechten bij het poppenlichaam, vloeken, tieren, kortom, veel tumult, sommigen trappen tegen het poppenlichaam en roepen zoiets als 'Kon je niet wachten met sterven?', de cameraman vooraan wordt gemolesteerd, de politie komt met loeiende sirenes aangerezen, enz.)

Elfi Elektra: Tja, lieve toeschouwers, we zijn hier niet onder broeders en zusters! Tijdens een conflict verlaten haar, neuzen en oren altijd hun natuurlijke plaats. En zeg nu eerlijk, waar op deze aard is dat nog niet gebeurd? Kan u één plek verzinnen? Ik niet, ik niet. De nieuwe onoverzichtelijkheid die u hier ziet, is al eeuwen oud. Weet u nog hoe Rome in brand stond? Lissabon? Londen? Dresden? Hiroshima? Voor onze wenskoningin is het ook afgelopen. Ze werd niet door de heilige sacramenten der stervenden gesteund. Zal ze wel ten hemel varen? We wachten nog eventjes op een seintje vanuit de regiekamer. Hebt u ondertussen het geluk al gevonden? Diana heeft op haar reisweg de dood gevonden. Te hoge snelheid. Of is de chauffeur door een bliksemstraal van een fototoestel getroffen? Waar is die kleine witte Fiat? In een garage om uit te rusten? Of in de pitstop om banden te wisselen? Dat is een thema voor de sportshow. Het belooft interessant te worden, zegt onze sportcommentator! U gelooft hem en zijn volgende analyse toch? Magere Hein riep geuwend Halt! en legde zijn hand op Diana's schouder net toen ze op volle snelheid passeerde, het was kort na middernacht. Zijn gebod is dwingend. Hij heeft zijn vier patiënten definitief naar het natuurgebied ondergrond verwezen. Een zegen voor de milieubeweging? Alleen God en de doden weten dat. Diana, arme meid. Waarom wou ze zelf aan de levensdraadjes trekken? In plaats van het voorgeschreven vrouwenprotocol te volgen, wou ze iets van zichzelf profileren. Waarom, bijvoorbeeld, moest ze een doorkijkrok dragen en de mensenzonen haar twee benen tonen? Ogen sprongen als wildgeworden erwten uit hun peulen! Zoveel vrouwelijke kunst onder een doek, de wereld stond verstomd. Zelfs Charles, toch een liefhebber architectuur, had zijn begaafde prinses nog niet in die uitgave bekeken. Hij schrok! Diana, vrijbuiters! Toen heeft ze de 50% limiet overschreden. Ze werd ervoor met de wijsvinger nagewezen door de bewakingsfirma Etikette. Harteloze verraadster van de zuiverheidsleer! Hoewel ze tot haar huwelijk zuiver is gebleven. Heeft ze zelf niet gezegd dat ze als jong meisje al wist wie en wat er in volle vaart op een paard op haar afkwam? Charles en de toekomst! Dat heeft haar vrouwelijke intuïtie haar in een intiem gesprek gemeld. Het paard van Charles heeft Diana niet bemerkt want het keek al jaren recht voor zich uit. Het had uithoudingsvermogen, oho! Gelukkig herkent Charles haar. Ze wuiven, groeten, glimlachen, spelen. Ze zeggen niets, ze weten alles. Ze laten zich filmen. Een apart hoofdstuk unieke cupidoliefde. Waar heb ik dat alles weer gelezen? Ik weet het niet meer. En waar was ik gebleven? Ah ja, Diana is voor haar overtredingen tegen het voorgeschreven protocol hard en

harteloos gestraft. Terwijl er in haar hart zoveel goedheid was verpakt met een roze strik errond. Hector heeft het al gezegd omdat hij het van buiten heeft geleerd: een hart vol goedheid. Het woord BREEKBAAR is hij vergeten. Haar moederhart was al gebroken toen ze de opvoeding van haar kinderen niet mocht behartigen. De koningin sprak tot Diana: opvoeden is je iets kunnen ontzeggen. De prinses bezocht vervolgens zeven stervende zwarte Aidskinderen in Harlem, NYC, USA. Het personeel barstte in tranen uit, nooit had het president, koning of koningin van zo nabij gezien. Diana wou de wereld verzorgen, het Rode Kruis voorzitten, mijnvelden ontruimen. Ze wou DIENEN. Dat was haar lot. Ondertussen trok Charles over hoge toppen in de Himalaya, keek hoe de zon in Nepal als een donkerrode eierdooier onder de horizon verdween. Hij stortte zich van een skihelling in Zwitserland. Maar moe was Charles nog niet, Charles was nog niet moe. Hij is naar Brazilië gevlogen. Ja, dat weet ik zeker want het persbureau Reuters weet dat ook. In het regenwoud heeft hij een notenboompje met de natuur verenigd. God openbaart zich voortdurend in kleine details. Sterft het woud, dan sterft ook de mens. Tja, met de wereld raken we nooit klaar. Zelfs bij mezelf ben ik niet thuis. Ook deze geschiedenis heb ik weer niet tot een einde weten te brengen. Meer weet ik niet. Het spijt me. U hebt genoeg gehoord en gezien. Ik hou ermee op. Straks is er nog tijd voor debat en analyse in de foyer. Of u kan een therapiekuur rustig-zijn volgen op de Kalmthoutse Heide. Daar waait de wind alle zorgen weg als u diep ademt. Tot slot. Waar u ook kan van genieten: de samenvloeiing van Samber en Maas. Een boterham met Belgisch beleg. En nu, eruit. (Foxtrot begint woedend te blaffen, laat zijn tanden zien!) Eruit zeg ik, scheer je weg, ophoepelen en licht aan! (Foxtrot in aanvalshouding) Wegwezen hier, genoeg gezien. Licht aan, verdorie, licht aan! Pak ze, Foxtrot, pak ze! Pak de beestjes! (Stilte) Krakend valt een deur in het slot.

(De ghostwriter heeft weer een aantal Jelinek-citaten gebruikt. Zoek ze! Geen prijzen te winnen!)